

Beharangozó

Tisztelt Olvasó! Kedves Tagtársunk!

Szervezetünk az elmúlt évben ünnepelte megalakulásának 40. évfordulóját. A XXII. Szegedi serlegvacsorán emlékeztünk a régi időkre és emlékljévelnyel köszöntöttük tagjainkat. A mi évfordulónk egyben a MÉE országos jubileuma is volt. Szerte az országban megünnepelték az éremgyűjtők ezt az eseményt, és a szegedi rendezvények is ennek jegyében teltek el. Rendezvényeinkről az „ÉRTESÍTŐ”-ben, az országos hírmondóban is beszámoltunk, ezekről mindenki tudomást szerezhetett.

A 2010. évben tagjaink átvehették a központi emlékljévelnyet is. Ez az év ismét sok munkával kezdődött számunkra. Elsőnek a közgyűlésen számoltunk be az eltelt öt évről, majd megválasztottuk új vezetőségünket. Márciusban megrendeztük az immár hagyományos nemzetközi numizmatikai és filatéliai találkozónkat és a rendezvényre egy színvonalas éremkiállítással is vártuk az érdeklődőket. A Szegedi Tudományegyetem impozáns létesítménye már harmadik éve adott otthont összejevetelünknek. Szívesen látott vendégek voltunk és erről Erdélyi Evelyn kongresszusi központ vezető és Munkatársai, dr. Máder Béla könyvtári főigazgató és Munkatársai gondoskodtak.

A 2010. év újabb feladatokat ad számunkra. Mondják, nem szégyen mástól tanulni. A MÉE Baranya Megyei Szervezete már szép hagyományt teremtett, a Pécsi Dénár című lapjuk túl van a 100. szám megjelenésén. Ez bennünket hasonló gondolatokra kell hogy ösztönözzön, ezért indítjuk útjára mi is lapunkat „Szegedi Kispénz” néven azzal, hogy tagjainknak még többet nyújtunk. Lapunk hasábjain is ápolni kívánjuk nemes hagyományainkat és szeretnénk azt, hogy szervezeti életünk mindennapjaiba minden tagunk még jobban betekintést nyerjen, sőt a mindennapoknak mind jobban részese legyen. Ezért várjuk mindenkitől, hogy közérdekű írásaival, észrevételeivel, javaslataival segítse a lapot, és általa tudását, ismereteit is gyarapítsa.

Lapunkat eljuttatjuk azokhoz is akik munkánkat segítik, és másokhoz is nem titkoltan azért, hogy elméleti és gyakorlati gyűjtői munkánkról tájékozassuk az ország éremgyűjtőit.

A névadóról... - azaz a Szegedi Kispénzről

A történettudomány a magyar pénztörténet több kérdésére vár választ a numizmatika tudományától. A pénzverés valamennyire minden korban a „nyilvánosság kizárásával” zajlott, tehát a források általában szűkösek. Különösen igaz ez esetünkben a középkorra vonatkozóan.

Károly Róbert (1307-1342) uralkodása idején - érzékelve a gazdaság igényét - nagyhatású reformokat hajtott végre a pénzverés és a pénzügyi adminisztráció területén. Bevezette az állandó értékű pénzek rendszerét, ami azzal is együtt járt, hogy újfajta, új címletű pénzeket is veretett (aranyforint, garas). A többfajta pénz természetesen több adminisztrációt is igényelt, így több pénzverő kamarát szervezett. Kellő források hiánya miatt nem lehet tudni pontosan, hogy minden kamara rendelkezett-e egyúttal pénzverdével is.

A XIV. század fontos dokumentumai az adó befizetési listák. Az 1338-1342 közötti időszakból fennmaradt pápai tizedlajstromokban az adószedők egyes összegek mellé följegyezték olyan kiegészítéseket, jelzőket, amelyek a befizetett pénzek származási helyére utalnak. E megjegyzések között fordul elő a „szegedi kispénz” azaz „**parva moneta Chegediensis**” megnevezés többféle formában. A kevés adatból Schulek Alfréd 1926-ban arra következtetett, hogy a szegedinek nevezett pénzek a CNH 32./H 462. sz. és a CNH 41./H 472. sz. veretek lehetnek. Jelen tudásunk szerint ez sem biztos, annak ellenére, hogy a polémia azóta is tart.

Ha annak idején - mai szóhasználatlal élve - ilyen regionális műhelyek működtek, akkor az ezekből kikerülő pénzek valószínűleg a környéken terjedhettek el elsősorban. Azonban az itt előkerült 29 leletben (összesen 13780 db pénz) csak 14,8 % Károly Róbert pénze (2040 db), ezekből pedig csak 284 a szegedi kispénz. Mind Szegedtől délre eső területekről származnak.

Ez nyilvánvalóan csak egy szempont. Fontos lenne tehát az előkerült leleteket valamint a kamarai adminisztrációról szerzett minél több ismeretet újból és újból elemezni.

A „szegedi kispénz” elő és hátlapja (CNH 41./H 472. sz.veret) erősen nagyítva

Működésünk helyei a kezdetektől saját otthonunk megteremtéséig.

Több mint 40 éves Szervezetünk évtizedekig más-más helyen működött Szeged városában. A megalakulás (1969.) előtti időkből - amikor még csak kisebb baráti közösség hódolt együtt e nemes szenvedélynek - a József Attila sgt. 14. szám alatt, dr. Csongor Győző lakásán jöttek össze időnként a kis csapat tagjai, és ez ma már történelem.

Legrégebbi tagjaink még arra is emlékeznek, hogy a 60-as évek második felében a „Ki mit gyűjt?” klub keretei között a Postás Művelődési Otthonban, (a József Attila sgt. Dankó Pista utca sarkán) találkoztak rendszeresen a gyűjtők. Itt a bélyeg, képeslap, gyufacimke, érem és más gyűjtési területek szerelmesei jöttek össze cseréberére.

Hamar kiderült, hogy az éremgyűjtők - létszámuk rohamos növekedése folytán - önálló működésre képesek és erre lehetőséget is kerestek. Az éremgyűjtés abban az időben is a szabadidő hasznos eltöltéseként támogatott szenvedély volt. A múzeumokban voltak közgyűjtemények és az ott dolgozó munkatársakkal rendszeres volt a gyűjtők kapcsolata. Városunkban ennek az utóbbi évtizedekben nagy hagyományai voltak. Ekkor jött létre és a Juhász Gyula Művelődési Központban kezdett el működni az önálló éremgyűjtő szervezet. Itt több mint két évtizedig működött Szervezetünk. Szerették gyűjtőink ezt a helyszínt. A hetente kétszer, szerdán és vasárnap megtartott összejöveteleken az emeleti klubterem rendre megtelt, míg a hónap első vasárnapján - a hagyományosan nagyobb létszámú összejöveteleken - az elegáns nagyterem adott otthont összejöveteleinknek. Országos hírű klubunk működött itt, sőt 1979-ben Szervezetünk itt rendezte meg a MÉE IX. Vándorgyűlését is. A 90-es évek végén, de még az ezredforduló után is tartottunk itt nagy országos, sőt nemzetközi cserenapokat is.

Később a Kálvária sugárút 14. szám alatti patinás könyvtár helyiségében is szép éveket töltöttünk, de igazán otthonra csak 1997-ben találhattunk.

A Csongrád Megyei Szervezet a 80-as években nagy úttörője volt az akkor szárnyra kapó vert érem kiadásnak. Éremkiadásunkban kezdettől fogva a Szegeden alkotó művészek (Lapis András, Tóth Sándor, Fritz Mihály, majd Kalmár Márton és Füz Veronika) tervei valósultak meg. Kezdetben az Állami Pénzverő, majd Szabó Géza ötvösmester volt az érme kivitelezője.

Ezt a spontán kialakult együttműködést neveztük abban az időben a „Szegedi Éremalkotó Műhely”-nek. Az éremkiadás ma már nem működhet olyan intenzitással mint korábban, de a műhely munkájában résztvevők között jóbarátság alakult ki, melynek később és napjainkban is számos jó példájáról számoltunk már be az évtizedek során.

A mindenkori Vezetőség jól, eredményesen fogta össze a mindig a vidék legnagyobb létszámú és legintenzívebben működő szervezetét.

Ebben a vezetőségben 1977. és 1995. között Dombi Gyula volt az ügyvezető titkár, aki különösen nagy szorgalommal és odaadással dolgozott 18 éven át. Az éremkiadásban jeleskedő közösség jó gazdálkodásának eredményeként lehetőség nyílt arra, hogy saját létesítményt vásároljunk. A 90-es évek elején egy érembolt formájában ez megvalósult. Hamar kiderült azonban, hogy a kereskedelmi tevékenység nem egyeztethető össze a MÉE alapszabályában foglaltakkal. A létesítménynek mégis kiváló hasznosítását találta meg a Szervezet 1995-ben megválasztott vezetősége. A korábban szép hagyományokat és biztos anyagi alapokat megteremtő Vezetőség örömeire is a létesítmény eladásával és egy 97m²-es lakás megvásárlásával és átalakításával teremtette meg azt a jelenleg is otthont adó klubot, amely napjainkban is sajnós egyedülálló az országban.

Saját klubunk avatása az átalakítási munkák után 1997. júliusában volt, mely ünnepi alkalommal a korábbi vezetők is nagy örömmel és jogos büszkeséggel vettek részt az avató ünnepségen. A ceremónia kiemelkedő eseménye volt amikor dr. Csongor Győző, akkor már örökös tiszteletbeli elnökünk elmondta - korábban a Szervezet 15 éves jubileuma alkalmára költött és felolvasott - híressé vált köszöntőjét, versét ezen az alkalmon is.

Köszöntő

Tekintetős Nemős Csongrád Vármegye öszvegyüleközött s avult pénzmagoknak gyűjtésében kikülönült, érem' s érdemökben dús gyűjtőtársaim, nem különben szesz' testvéries havi aukciókon hízott legénysége - Szállok az Urakhoz...! (- Állunk elébe...!)

Örvendve örvendjünk öszvegyült barátok
Ritka fényösségű est köszönt ma rátok.
Vidám lakomázásunk verje el a gondot -
Hadd nézzék irigyön az' fanyar bolondok...

Ím, itt áll előttünk dús terített asztal
Üljék körül azok, kit dalom magasztal.
Kiknek mestörsége oly szép, kedves s' ditső
Tsere- s' üzletökben egyként bővelkedő.

Légyen hát örömünk nekünk itt ma közös:
Miként évfordulónk, ama tizenötös.
Tizenöt esztendő! Az idő hogy el tel
Mögrakodtunk jótskán bronzsal és ezüsttel.

Mondok, nem akármilyen embőrem az
n u m i z m a t a
Szögedőn s' azon túl is terjed
n i m b u s z a
Az érem kultuszát körünk sugározza
S mint a' nemős fémet, nem is fogja rozsdá.

Mondok, nem akármilyen ez a magunk fajta,
Nem teröm mög csak úgy, akármilyen bokorba'
Ditséretére most, hadd ajzom föl lantom,
Zengjön fületökbe legvastagabb húrom:

Rég volt, hogy egy fémcsoport hátán
(mina-é, vagy talentum!?)
Mögjelönt a szimbolika:
A quadratum incusum.

S hej! Azóta: ez a lényeg
Mindönben a fő dolog.
Kezdetől az egész világ
Csak a PÉNZ KÖRÖTT forog.

Római császár a képét
Előlapra VERETI
S az érdeklő, az untkia
Hány egységöt tézsen ki.

Vandal a pénzt UTÁNOZZA
Divatos lösz a dénár,
Nagy Károly MÖGREFORMÁLJA
S nekőd koma, kiti jár!

Árpádházi udvarokban
Kamarás KÖRÜL NYÍRJA
Példaképünk Löwy Árpád
Corpusában LEÍRJA.

Garas, scudo, piccolo és
Végre mögjön a tallér.
Tarsolyában ezt KUPORGAT
Mindön lovag s' gavallér.

Napjainkban az aprót is
Szerfölött **MÖGBŐCSÜLIK**
KERESIK a pénzt, **FŐLHAJTJÁK**,
SZAPORÍTJÁK, **SZÖRÖZIK**.

VÉSIK, **ÖNTIK**, verdék **NYOMJÁK**
SAJTOLJÁK, **HENGÖRÖLIK**
EZÜSTÖZIK, **ARANYOZZÁK**
Sokfélekép **TERÖMTIK**.

Vannak, akik a pénzt **KIDOBJÁK**
ÉLRERAKJÁK gazdagok,
SZÉFBEN őrzik s ott **SZÁMOLJÁK**
A veszélyre sok az ok.

A pénzt **LOPJÁK** vagy **KICSALJÁK**
S bár nincs szaga: **SZAGOLJÁK**
RABOLJÁK, **HAMISÍTJÁK** vagy
SZÖDIK, **RONTJÁK**, **VÁMOLJÁK**.

Van hol a pénzt **KIFIZETIK**,
S hely ahol **BEFIZETIK**.
Szörös takarékbba **TÖSZIK**
FORGALMAZZÁK, **KIVÖSZIK**.

Hol **BEADJÁK**, hol **KIADJÁK**
SZÓRJÁK, **KAMATOZTATJÁK**,
Nyomatják, avagy **FORGATJÁK**
KEVESÖLLIK, **SOKALLJÁK**.

Százegymódra **CSINÁLJÁK**.
Mégis:

„Szart sem ér mestörségük”

Alhatnak ők a felül.

A numizmaták azok, kik
GYŰJTIK a pénzt egyedül!

*

Ezt követően a Tagság birtokba vette az új klubot, ahol
végre saját otthonra leptünk!

Új klubunk elfoglalása után **cégtábla avató ünnepség** keretében mutattuk be azt a Város és a Múzeum vezetőinek, az érmeinket készítő szobrász-éremművészeknek, és természetesen a szegedi éremverde tulajdonosának. Ott volt a kibővített vezetőség és több alapító tagunk. Vendégeinket kértük támogassák a továbbiakban még jobban működésünket.

Dr. Szalay István polgármester köszöntő szavaiban többek között azt mondta: Mindig is tetszett nekem az olyan közösség, aki nem azt mondja, hogy „Pénzt, Paripát, Fegyvert Ide! S meghódítom a világot.” Inkább szép eredményeivel, szűkebb pátriája hagyományainak ápolásával sokat ad a köznek, de kéri fáradozásainak támogatását.

A Móra Ferenc Múzeum igazgatója emlékeztetett a több évtizedre visszatekintő jó együttműködésre a gyűjtők és a Múzeum között. A hagyományok ápolásának legszebb példájaként említette, hogy a cégtábla avató előtt pár héttel került felavatásra Reizner János alapító múzeumigazgató szobra. A szobor létrehozásának a gyűjtők voltak kezdeményezői és egyben első anyagi támogatói is. Fritz Mihály szobrász-éremművész a szobor avatására egy éremoldal elkészítését is vállalta. Szabó Géza ötvös mester a szoborhoz biztosított bronz anyagán túl az emlékérem hátoldalának verőtövét is elkészítette és a Szervezet rendelkezésére bocsátotta.

Reizner János 42,5 mm-es szoboravató érem mindkét oldala
(Az érem Fritz Mihály alkotása, készült Szabó Géza éremverdejében)

*

Az azóta eltelt időben működésünket a rendszeresség jellemezte. Tagjaink minden szerdán és vasárnap összejönnek, helyiségeinkben igazi klubélet folyik. Könyvtárunk és éremtárunk rendszeresen bővül, ebben az évben számítógéppel és internetes lehetőséggel segítjük a kutató és gyűjtő munkát, a jelenleg 140 fős tagságunk jó működési feltételeit.

Körülményeinket igyekszünk állandóan javítani, kész terveink vannak a fűtés rekonstrukciós munkái elvégzésére és a házzal közösen tervezzük a patinás épület homlokzatának felújítását, amelyre - kihasználva a pályázati lehetőséget - a város segítségét is igénybe kívánjuk venni.

E munkálatok tervezése kapcsán szükséges felidézni Szeged városának e védett városképéhez tartozó épülete rövid történetét is.

Kivonat a Szeged MJ.Város Főépítési Iroda dokumentációjából:

„Épület-történeti dokumentációk 2004 - 2005. * Ozsváthné Csegezi Mónika

69. Tisza Lajos körút 14. Vass-ház hrsz: 4024”

Az egyemeletes, kiskörúti palotát a városrekonstrukció időszakában, 1882-ben Vass Pál és neje, Becsey Éva emeltette.

Vass Pál (Szeged, 1853 – Szeged, 1889) a budapesti egyetemen folytatott jogi tanulmányokat, majd ügyvédi vizsgát tett. 1878-ban Szegeden a város aljegyzője, majd 1882-1889 között főjegyzőjeként dolgozott.

(A főjegyzői beosztásban elődje az 1882-ben a mai Somogyi Könyvtár élére kinevezett Reizner János volt. A szerk.)

Kitartóan küzdött a szegedi egyetem létrehozásáért, 1880-ban küldöttségi tagként a királynál is megjelent. 1883-ban királyi elismerést kapott a város rekonstrukciós munkálataiban végzett tevékenységéért. Az évben a Szegedi Emléklap cikkíróinak egyike, íróként a Felvéghy Pál nevet használta.

Az építési engedély iránti kérelem 1882-ben történt benyújtása idején Vass Pál aljegyző volt a Polgármesteri Hivatalban. A terveket Erdélyi Mihály építész állította össze.

Az 1883. márciusa végén született lakhatási engedély érvényességét jóval korábbi, az előző esztendő december 31-i dátumban jelölték meg. Ezek szerint e tekintélyes méretű és igényes kivitelű eklektikus stílusú körúti palota megvalósításához mindössze tíz hónapra volt szükség.

A Vass-ház Szegeden, a Tisza Lajos krt. 14. szám alatt

A XXIII. Szegedi Serlegvacsoráján elhangzott emlékbeszéd

(Összeállította és elmondta: Hajdu Béla titkár)

Tisztelt Hölgyeim és Uraim! Tisztelt Gyűjtőtársak!
Kedves Barátaim!

Hagyományaink szerint serlegvacsoráinkon egy olyan emberről emlékezünk meg aki gyűjtői tevékenységével, emberi magatartásával azt megszolgált. Nincs ez másként a mai megemlékezésünk alkalmával sem.

Szentandrás Lajos a negyvenes években alsóvárosi diákként került Szeged városának jó nevű gimnáziumába ahol tanára volt többek között Csongor Győző is. Akkor még nem tudta, hogy később kapcsolatuk sokkal szorosabb lesz.

A gimnázium elvégzése után a Budapesti Műszaki Egyetem Gépgyártás Technológiai Szakán tanult tovább. Utolsó egyetemi évében az 1956-os forradalom eseményeitől féltették szülei. Édesapja megszervezte és több diáktársával együtt egy teherautó platóján jöttek haza a csendesebb szülővárosba. Itthon diplomamunkáján dolgozott, az egyetem befejezésére készült.

A diploma megvédése után a pályakezdő mérnök Szegeden a könnyűiparban helyezkedett el. A Rostkikészítő Vállalatnál beosztott mérnök majd hamarosan a műszaki osztály vezetőjeként dolgozott.

Közben egy baráti összefüggésben, Etelka névnapon megismerkedett Zsuzsával és mint kiderült megismerkedésük egy életre szól. Zsuzsa akkor jogot tanult, a fiatal mérnök és a II. éves joghallgató 1959-ben egybekeltek.

Zsuzsa a jogi egyetem elvégzése után az államigazgatásban kezdett dolgozni. 1964-ben megszületett lányuk Edit. A kislány két éves volt, amikor Lajos súlyosan megbetegedett. Fizikailag erős szervezete és családja féltő gondoskodása segítette őt abban, hogy súlyos betegségből felépült.

Gyermekszerető emberként vonzotta a diákság, a tanítás öröme, és ez pályamódosításra készítette. Mérnök tanári képesítést is szerzett és a Csonka János Szakközépiskolába került. A szakközépiskolában gépipari alapismereteket, gépjárműtechnikát, elektrotechnikát, autóvillamosságot, gépjármű technológiát tanított. Autószerelők, gépjárműipari technikusok kerültek ki az iskolából és a precíz, pontos mérnök tanár sok diákjának adott jó műszaki alapokat a későbbi munkához, és a továbbtanuláshoz. A munka jót tett neki, megerősítette. 60 éves koráig dolgozott, tanított a szakközépiskolában.

Zsuzsa asszony időközben azt vette észre, hogy a precíz mérnök apuka szerdánként és vasárnaponként - több mint 40 éve ezek a napok a gyűjtés napjai Szegeden - érmeikkel jön haza és azokat rendezgeti. Lajos az emlékpénzeket, és különösen a vert érmeket szerette meg.

A gyűjtők között találkozott ismét korábbi tanárával Csongor Győzővel, akitől felnőttként is sokat tanult. A Tőle ismert mondás: „scientia collecta clariol”, azaz „a tudás gyűjtéssel tisztul” Lajos számára a természetes igény és szórakozás volt.

Száma egy-egy érem megszerzésével kezdődött az igazi gyűjtői élvezet. Műszaki ember lévén is szerette, a történelmet. Az érmen ábrázolt személlyel vagy történelmi eseménnyel kapcsolatosan olvasott, keresett könyveket. Történelmi témájú könyvekkel gyarapította könyvtárát. Egy-egy új érem megszerzésekor 1-2 héti annak történeti, történelmi háttérével volt elfoglalva. Szakmájából adódó precízég a gyűjtésben is megnyilvánult, az érme rendezgetése is fontos feladat volt számára.

Szentandrás Lajos (Tsz:3876) Szeged, 1934. IV. 15 - 2004. X. 1.

Jó baráti közösségnek tartotta az éremgyűjtőket, és ezért a közösségért szívesen dolgozott. Beválasztották a vezetőségbe, ahol legfőbb feladata volt a Szervezet gazdag éremkészletének kezelése, rendezgetése, az érme terjesztése, amelyet nagyon szívesen csinált.

A szervezési munkában is sokat segített. A vándorgyűlésekre tett emlékeztető közös utazások alkalmával Lajos volt a fő szervező, Dombi Gyula legfőbb segítője.

Fülemben cseng kettejük egy elcsúszott pillanata, amikor beszélgettek:

- Lajos! Mi lösz... vöszöd ezt az érmet vagy nem?
- Most nem mögy, majd később a következő fizetés után!

A kosztpénz nem nagyon bánta, hogy Lajos az éremgyűjtésre adta a fejét, beosztással mindenre jutott.

Sosem szerette a tétlenséget és a legapróbb dolgokban is szívesen segített másoknak. A 80-as években a Szervezet sok szép érmet készíttetett. Ebből a munkából, a szervezésből és az érmeik terjesztéséből Lajos alaposan kivette a részét.

Éremgyűjteményébe tehetett néhány kiérdemelt érmet is, foglalkozásából adódóan a Pedagógus Szolgálati Érmet, a Szervezet pedig többször jutalmazta Őt. Megkapta a Reizner János jutalomérem minden fokozatát.

Edit lánya időközben felnőtt lett, férjhez ment. Lajos örült, hogy veje révén még egy férfi, a került a családba, majd jöttek az unokák, akikben Ő is nagy örömet lelte.

Teltek, múltak az évek, a gondos, szerető férj a 40. házassági évfordulóra a virág és más ajándék mellé mivel is kedveskedhetett. Fritz Mihály szép szegedi éremképével, a Szelíd Tisza szobrával és a Városháza épületével készült ezüst érem hátoldalára vésette: „1959. augusztus 29. - Zsuzsa és Lali házasságkötése” föliratot és a 40-es számot. A Városháza azért is került kiválasztásra, mert Zsuzsa hosszú évekig dolgozott a torony alatt, vagy annak szomszédságában.

A növekvő számú család - hiszen születtek és nőttek az unokák - szeretete óvta őt, de diákjai sem felejtették el, tudták szenvedélyét is. Az érettségi találkozókra rendszeresen hívták. 2002. október 5-én egy osztály a 20 éves érettségi találkozó alkalmából egyedi vésésű Csonka János éremmel kedveskedett neki.

Zsuzsa asszony a nem túl jó egészségnek örvendő tanár urat ekkor nem akarta elengedni, de a diákok nem tárgítottak. „Eljövünk mi a tanár úrért és haza is hozzuk. Hányra kell hazajönni? Legkésőbb 22 órára! Rendben van. „Mikor hazaértek csak annyit kérdeztek, pontosak voltunk?”

Időnként előveszem az érmeiket... nézegetem, meséli Zsuzsa asszony. Kevés az időm rá, mert nyugdíjasként is a közalkalmazottakért dolgozom, a köztisztviselők nyugdíjasainak egyesületi elnöke vagyok. Abban bízom, hogy Levente unokám, aki IV. éves joghallgató és ragaszkodik a családi hagyományokhoz, gondolja is azokat, majd folytathatja ezt a szép és hasznos szórakozást.

Hát ilyen történeteket lehet elmondani egy kedves, közösségszerető emberről, akit sokan ma is kedves szavakkal emlegetnek. Szentandrás Lajos, Lajos bácsi - aki sokat tett a közösségért - méltó arra, hogy klubunk dicsőségfalán is megemlékezzünk róla.

Köszönöm hogy meghallgattak! és úgy gondolom, hogy ez a taps is Őt, Szentandrás Lajost illeti.

A közgyűlésünkről röviden...

A Csongrád Megyei Szervezet 2010. február 14-én beszámoló és vezetőségválasztó közgyűlést tartott a Szeged, Tisza Lajos krt. 14. szám alatti klub nagytermében. Az eseményről a MEE Értesítőben már részletesen beszámoltunk, így most csak dióhéjban teszünk róla említést.

A közgyűlést dr. Bóna Endre elnök nyitotta meg, mely a másodsorra meghirdetett időpontra, 9,30-ra 34 fővel volt határozatképes. A levezető elnök, jegyzőkönyvvezető, mandátumvizsgáló és szavazatszedő bizottságok megválasztása után az alábbi elfogadott napirend szerint zajlott le a közgyűlés:

1. Titkári beszámoló
2. Ellenőri jelentés
Az eltelt öt évről Hajdu Béla titkár és Kovács Endre ellenőr számolt be.
3. Hozzászólások, vita, a beszámoló és a jelentés elfogadása.
(A beszámolókat a tagság - 2 fő ellenszavazattal - elfogadta.)
4. A Jelölő Bizottság javaslatának ismertetése, megvitatása, új javaslatok ismertetése, elfogadása.
5. Az új Vezetőség, az ellenőr és a küldöttek megválasztása titkos szavazással.
6. A szavazás eredményének ismertetése:

A jelenlévők dr. Kiss József Gézát elnöknek, Hajdu Bélát titkárnak, mindkettőjüket küldöttnek, Boldis Bélát, Mezei Imrét, Nagy Lászlót, Ördög Ferencet és Ujszászi Róbertet vezetőségi tagnak, Kovács Endrét ellenőrnek, dr. Bóna Endrét tiszteletbeli elnöknek megválasztotta.

A közgyűlés végén dr. Bóna Endrét tiszteletbeli elnököt és dr. Nagy Ádám volt vezetőségi tagot köszöntötte dr. Kiss József Géza elnök és Hajdu Béla titkár, megköszönve hosszú időn át végzett munkájukat.

A közgyűlés résztvevői számára a Szervezet éremtárának anyagából négy tárolóban kamara kiállítást rendezett Nagy László vezetőségi tagunk.

*

A Szerkesztő Bizottság címe: meeszeged@freemail.hu
6720 Szeged, Tisza Lajos krt. 14. (Tel: 62-420-189) Felelős kiadó: Hajdu Béla

*

Nyomtatás:

BELVÁROSI NYOMDA Litofilm Kft. 6721 Szeged, Lechner tér 12.
Tel.:(+36) 62 541-049 E-mail: nyomda@litofilm.hu www.litofilm.hu